

Smink: Somogyvári Dóra, Styling: Butor Kriszta

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉPEK –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

NINCSEK HELY, AHOVA NE MENNÉK, HA OTT VAN RÁM SZÜKSÉG

Kimondatlan elvárás, hogy egy popsztár bevesse személyes varázsát rajongói megnyeréséhez. Ez a gyakran átszexualizált könnyűzenei és médiavilágban sokszor jelent legalábbis színpadfi flörtölést a közönséggel. Ezért sem magától értetődő, hogy a fiatal énekes, aki 2012-ben megnyerte az X-Faktort, nem rejt véka alá, hogy a feleségének írja szerelmes számait, és nem csupán a bulvárhírekből értesülünk arról, hogy négygyerekes apuka. Ahol teheti, beszél a családjáról, és amikor lehet, nyilvánosan is velük jelenik meg. *Oláh Gergő* útja nem csak ebben tér el a kitaposottól.

- ◆ – **Szülővé válni nagy kaland. A negyedik gyerek születése is az volt számodra?**
 - Minden gyerekkel érkezett az életembe valami megújulás. A házasságunkba, a kapcsolatunkba. Egyre jobban felnéztem a feleségemre, hogy képes kihordani, világra hozni egy életet.
 - **Az élet ugyanakkor nemcsak ünnepekből, hétköznapiakból is áll, hanem fáradtságból, türelmetlenségből...**
 - ...és én tényleg türelmetlen is vagyok. Mindent azonnal akarok, most például egy házat. De közben a fejemmel jól tudom, hogy mindennek rendelt ideje van, és ha az ember idő előtt kap meg valamit, nem feltétlenül jó.
- **Anyagi dolgokra gondolsz?**
 - Egy ilyen alapvonás sok mindenre kihat az ember életében. Igen, például kinéztem magamnak három éve egy autót, egy év múlva meg is lett, és egy hét múlva összetörtem az ajtaját. Két hónap múlva belém jöttek. Rájöttem, hogy ez az autó túl hamar érkezett az életembe, s ha jól belegondolok, anyagilag sem voltam olyan helyzetben, hogy ennek kellett következnie.

– Gondolom, az autónak szimbólumértéke volt számodra, hiszen a nélkülözés után a jólétet jelentette.

– Sok, szegénységben élő fiatalnak fontosak ezek a jólétet kifejező tárgyak, de rám inkább az elhamarkodott döntés miatt jellemző ez a történet.

– A házasodásban is elhamarkodott voltál?

– Arra gondolsz, hogy én tizenkilenc voltam, Niki meg húsz? Tudatosan döntöttünk úgy, hogy nem csak összeálunk, mint a tészta, nem akartunk anyu egyik szobájában összeköltözni. De az igaz, hogy nagy küzdelem volt, hogy ebben a döntésünkben ki is tudjunk tartani. Nem azért, mert nem voltunk magunkban biztosak. Az volt kemény férjként és apaként, hogy nem tudtam megteremteni a családom számára azt, amit kellett volna. Például gyógyszerre lenne szükség, és nem tudom megvenni. Ez egy férfinak nagy fájdalom és ségyen. Tévedés ne essék, nem otthon ültem és sírtam. Reggeltől estig mentem, Salgótarján összes gyárába beadtam az önéletrajzomat. Intézeteket, óvodákat kerestem meg, mindet a környéken. Gyermekek- és ifjúsági felügyelő vagyok egyébként, nagyon szeretek gyerekekkel foglalkozni. Idős nénikhez is bekopogtam, tudnak-e munkát adni. Volt segítségünk, ezért nem éhezünk, de előfordult, hogy csak napi egy zömlét ettünk vagy zömlét hagymás zsírral – de mindig ettünk valamit. A legnehezebb az volt, hogy nem láttam a végét, nem tudtam, meddig tart ez az állapot.

– Mi kellett ahhoz, hogy megváltozzon?

– Nekem az segített, hogy nyolcéves koromtól istenfélő életet élek, amióta a szüleim is keresztények. Bár csak később, 18 éves korom körül értettem meg, hogy ez mit is jelent az életemre vonatkoztatva.

– Akkor nem voltál türelmetlen, amikor Isten sokáig nem adta meg, amit kértél?

– Ma már hálát adok azért az időszakért, mert akkor épült fel a személyiségem erre a szintre, ahol most vagyok. Persze azt is tudom, hogy van még hová fejlődnöm. Sok lehetőségem lett volna pénzhez jutni abban a körben, ahol éltem, házhoz jöttek a „kihagyhatatlan ajánlatok”. De soha nem mentem bele, mert eldöntöttük, hogy Isten igéje szerint éljük az életünket. Éveken keresztül kitarítottunk. Amikor közmunkás voltam, pihenéskor odébb mentem a többiektől, és megköszöntem Istennek azt a munkahelyet, elmondtam neki, tudom, hogy ennél jobbat szán nekem, és segít, hogy a tehetségemet egyszer majd kamatoztatni tudjam. Négy éven keresztül kértem,

kerestem. Nem mondom, hogy nem vesztettem el néha a reményt, hogy nem estem térdre, hogy nem sírtam, de egy hiten, egy akaraton voltunk a feleségemmel. Mózes könyvében az áll, hogy egy elűzhet ezret, kettő tízezret. És mi tényleg hittük, hogy Jézussal elűzzük a gondokat, bajokat, ha kell, tízezret is. Fantasztikus, hogy élő kapcsolatomban lehet Jézussal az egész családommal együtt, és ezt meg is vallhatom.

– Mi történt nyolcéves korodban, ami megváltoztatott?

– Csoda. Édesapám egy szempillantás alatt más ember lett. Kemény embernek ismertük, aki sokszor nem hozta haza a fizetését, elkártyázta, elgépezte, elitta a pénzt, anyukámmal rosszul bánt, ha valami nem tetszett neki vagy valaki beszólt, azonnal támadott. Amikor egy munkatársa elkezdett neki beszélni Jézusról, arról, hogy megváltoztathatja az életét, apukám meg akarta verni. De a fiú annyira bátor volt, hogy nem hagyta magát eltántorítani. Elvitte egy istentiszteletre, ahol édesapám – ahogy később mesélte – hirtelen akkora szeretetet érzett, hogy sírni kezdett. Amikor hazajött, mi akkor már lefeküdtünk nővéremmel a másik szobában, és csak azt hallottuk, hogy édesanyám ezt mondja: „Te nem az én férjem vagy. Nem az a Gyuri, aki eddig voltál.”

– Nem volt ez ijesztő?

– De. Amikor reggel belenéztem a szemébe, és elkezdett beszélni Istenről, megláttam, mire gondolt édesanyám. Azelőtt nem tudott volna apám a példaképem lenni, ma már az. Letette az életét Jézus elé, aztán édesanyám is, én is, a nővérem is, a feleségem is, a gyerekeim is. Ma már olyan házasságot szeretnék, amilyen a szüleimnek van. És látod, az is csoda, hogy elindul egy falusi cigányfiú egy versenyen – akit addig már hat tehetségkutatóból kidobtak –, és végül mégis sikerül neki.

– Sokan gondolják úgy, hogy az egyetlen kitörési pont a tehetségkutató.

– Mert ezt látják a médiában, és ezenkívül nincs más jövőképük. Sok tehetséges gyerekkel találkoztam. Az apja hegesztőnek küldi, de ő énekes vagy táncos szeretne lenni, mert ezt gondolja kitörési pontnak. Nem látnak túl azon, amiben élnek, de hogy is tehetnék, ha egyszer a szüleik sem látnak túl. Pedig úgy hat éves kor körül nagyon meg kell fogni és irányba pakolni a gyerekeket, hogy ne nyugodjanak bele abba a kilátástalan helyzetbe, amelyben élnek. Májusban fejeztem be egy tizenöt állomásos motivációs körutat nehéz sorsú roma gyerekek között. ➤

AMIT ÉN KÉPVISELEK, AZ NEM MENŐ,
EZZEL TISZTÁBAN VAGYOK. DE VAN OLYAN
RÉTEG, AMELYNEK SEGÍTENI TUDOK.

Smink: Somogyvári Dóra, Styling: Bátor Kriszta; Cinque, Retrock, Cipő: Zara

Iskolákat jártam végig. Megdöbbenő volt tapasztalni, hogy odajött hozzám az igazgató: „Gergő, bejöttek a gyerekek az iskolába!” „Miért, nem szoktak?” „Hát, nem nagyon.”

Most készítünk egy klipet az új dalomhoz, amit nekik írtam. Mostanában mindenki csilivili, „rajságos” klipet forgat menő autókkal, na én pont az ellenkezőjét szeretném megmutatni: egy nehéz helyzetben lévő család nehéz pillanatait mutatjuk be Szalay Bence főszereplésével. Haragszom azokra a rapperekre és előadókra, akik értéktelen dolgokkal töltik meg a zenét, olyan gondolatokkal, amelyek nem adnak, csak lefelé húznak. Így szívunk be, így szerezzük meg, amit akarunk, ezt csináljuk a csajjal, mert ez a menő, a vagány. Több tízmillió nézettség van ezeknek a videóknak. Amit én képviselek, az nem menő, ezzel tisztában vagyok. De van olyan réteg, amelynek segíteni tudok. Nemrég egy művelődési házba hívtak, és kiderült, csak azért vették bérbe, mert az ügynökség valami olyasmit mondott, hogy magánházhhoz nem megyek. Pedig ez valójában egy házavató volt, egy nőé, aki hat évvel ezelőtt egy lyukban lakott a gyerekeivel, ott varrt. Azóta 100 alkalmazottja van, öt varrodája, és azt mondta, az én dalom, a „Törj ki a csendből” adott erőt neki.

MINDEN GYEREKKEL ÉRKEZETT AZ ÉLETEMBE VALAMI MEGÚJULÁS.

– Néha csak később derül ki, mire is mond igent az ember. Például nagy botrányt kavart a „Szenzációs négyes” című show-műsor egyik epizódja, amelyben meztelenre vetkőzött néhány férfiversenyző.

– Mindenki maga dönti el, hogy mit vállal be egy-egy produkció kapcsán. A műsor elején mindig leszögezem, hogy én nem csinállok olyat, ami a hitemmel vagy az elveimmel ellenkezik. A szerkesztők és a csapatom ezt tiszteletben is tartja, ezért hálás vagyok nekik.

– Egészen másfajta felkéréseket is kapsz: a Múzeumok éjszakája arca voltál. Szerinted miért választottak erre a feladatra?

– Nagyon megörültem, hogy engem erre alkalmasnak találtak, az egyik legjobb kampány volt, amelyben részt vehettem. Azt már megszoktam, hogy jótékonysági felkéréseket kapok, azokra nem is tudok nemet mondani, de ez egy szintlépés volt számomra. Szerették volna megnyerni a művészet és a múzeumlátogatás számára

azt a réteget, aki engem ismer és szeret. Kedvelem a művészet minden ágát, de ez szokatlanul komoly dolog volt számomra is. Kicsit az életünket is megváltoztatta, mert azóta is járunk múzeumba a gyerekekkel, és talán egyébként nem vinném még őket. Beépült az életünkbe, jövő héten is megyünk Kecskemétre megnézni egy hangszergyűjteményt.

– **Mi az, amibe ugyanilyen elszántan belevágnál?**

– A zenénél is jobban érdekel a motivációskörút-lehetőség a hátrányos helyzetű gyerekeknél. A 15 állomáson eddig 4000–5000 gyerekhez jutottam el.

– **Ott töltesz velük pár órát. De mi történik utána, amikor eljössz onnan?**

– Nem mentorszerepet vállalok ezzel, hanem ebben a 90 percben szeretnék egy villanásnyit adni a jövőképükhöz. Megértetni velük, hogy most vagy elszürod az egész életedet, vagy megalapozod a gyerekeid jövőjét is. Volt, hogy énekeltem, poénkodtam velük, és volt, hogy szinte megfagyott a levegő, és olyan csendben ült ott több száz diák, hogy bejöttek a tanárok, ott vannak-e még a gyerekek. Nekem ez most nagyobb örömet okoz, mintha valaki azt mondaná nekem: „Geri, arénakoncert decemberben!” Nyilván erre is megdöbbenna a szívem, egyszer majd szeretnék is egyet, de ez most sokkal jobban érdekel.

– **Általában, ha híres sportolót vagy előadót kérdezek arról, milyen példaképnek lenni, inkább elhárítják a megtisztelő kérdést, te viszont mintha elébe is mennél ennek a szerepnek. Nem nyomaszt a felelőssége?**

– Kellemes tehernek élem meg. Erős szó azért ez a példakép...

– **De hát a motivációs körút csak akkor működik, ha az vagy.**

– Igen, előttem is van, hogy méltónak kellennem erre, de közben pedig az jár a fejemben, hogy nincs olyan hely, ahova ne mennék be, ha ott van rám szükség. Sokan nem tennék be a lábukat a cigánytelepre, kicsit meg is értem, de én például a Hős utcába is szeretnék elmenni. Sokat gondolkodom azon is, hogyan lehetne a pár száz emberes kis falvakon segíteni. De jó lenne, ha csak egy olyan ember élne ezeken a helyeken, aki a nehéz helyzetekben segít egy kicsit, akár csak egy-egy beszélgetéssel! Ez persze kemény feladat, komoly elhívás kell hozzá. Néha még egyetlen emberen is nehéz segíteni. Én például most a bátyáért küzdök. ♦